

## **bohoslužby 13.10. 2024, 20. neděle po Trojici, díkčinění**

Píseň: 246,1-2 *Pane, dnešek je den chvály*

Oči všech s nadějí vzhlížejí k tobě a ty jim v pravý čas dáváš pokrm. Žalm 145,15

Píseň: 702 *Krásná je modrá obloha*

Modlitba:

Pane Bože,

děkujeme, že jsme. Žijeme, dýcháme, cítíme. Můžeme zpívat, radovat se, plakat...

Děkujeme za život v jeho šíři, hloubce, barvách. Za lidi kolem nás děkujeme.

Děkujeme, že jsi stvořil svět tělesný, hmatatelný, viditelný. Za to, že ti tento náš svět je stále drahým, za to, že jsi do tohoto světa nechal v lidském těle přijít i svého syna Ježíše.

Věříme, že i dnes jsi nám blízko. Prosíme, požehnej – nám zde i těm, kdo by tady rádi byli, ale nemohou. Amen.

Čtení: Žalm 104,24-35

Píseň: 204 *Má duše Boha velebí*

Text: Mk 4,35-41

Kázání

### **1. Malované počasí.**

Před měsícem jsme u nás s úzkostí sledovali předpověď počasí, dešť, povodně.... jaké jsou následky, teď už víme, aspoň finančně se snažíme pomoci.

Tento týden čteme o hurikánu Milton nad Floridou, před dvěma týdny to byl nad jinou částí USA hurikán Helene... Bouřky patří k realitě dneška.

Před pár dní jsem v knihovně narazila na knížku Malované počasí. Pamatuji si ji z dětství, už jsem ji ale dávno neviděla. Autorem textu i ilustrací je Ondřej Sekora, knížka vyšla poprvé v roce 1951. S pomocí názorných obrázků se děti dovědí, jak funguje v přírodě koloběh vody, proč se střídá den a noc, kde se berou blesky, jak se v bouřce správně chovat... Na poslední stránce je vizionářsky – budovatelský obrázek člověka sedícího na mraku, rukama drží volant, pod ním na zemi chlapec drží na provázku sluníčko. Stránka má nadpis „A co ještě bude dělat člověk“. Čteme tam něco jako „poručíme větru, dešti“. A výzvu: milé děti, přidejte se k našemu dílu...

70 let potom, co byla kniha napsána, vidíme, že se se nám lidem daří zapřáhnout přírodu jen částečně. Používáme solární i větrnou energii, ale příroda nás překvapuje často velmi nemile a chová se naprosto nespoutaně. A za mnoho negativního v přírodě neseme jako lidé odpovědnost. Učíme se, že je potřeba nejen spoutat, využít, ale chránit, pečovat, mít rád.

Proč o té knize mluvím?

Navzdory vizím i snahám je evidentní, že nemáme všechno ve svých rukou.

Bouřky, povodně, hurikány nás ohrožují i dnes.

Co je při tom důležité? Jak to souvisí s vírou, s Pánem Bohem? I o tom budu mluvit v kázání.

### **2. Bouře**

Těmi bouřkami nemyslím jen přírodní katastrofy.

Zprávy z Ukrajiny, z Izraele a odjinud jsou temné...

Prožíváme bouře globální i osobní... (nemoci, bolesti, rozchody, hádky, ztráty, neúspěch...)

A do těchto bouří dneška čteme o dávné noční plavbě přes Genezaretské jezero. Přijde bouře, loď se zmítá ve vlnách a Ježíš – si na lodi klidně spí. Irituje vás to? Mě ano. Učedníky taky. V příběhu výčitka střídá výčitku. Vyčítají učedníci, vyčítá Ježíš.

Učedníci: Učitel, copak je ti to jedno, že zahyneme?

Ježíš: Moře, ty bud' zticha!

Ježíš k učedníkům: Co jste tak zbabělí? Ještě nemáte víru?

I dnes prý bývají turisté na výletních plavbách po Genezeretském jezeře překvapeni, jak náhle někdy bouřka přijde. Jezero je mělké, kolem jsou docela vysoké hory, když se opře do vody vítr, dělá hodně velké vlny. Kubík vody váží tunu, když se nekontrolovaně hýbe, je to obrovská síla. Není divu, že mají učedníci strach. Přinejmenším někteří z nich jsou zkušení rybáři, vědí, jak moc je bouřka nebezpečná.

Voda se valí do lodi, loď už je skoro plná. Ježíš si klidně spí. Unavený po celém dni, od rána se na něj tlačila spousta lidí, všichni ho chtěli slyšet. Nechal se proto odvézt lodí kousek od břehu a učil zástupy z jakési plovoucí, mobilní kazatelny. Vykládal podobenství, odpovídal na otázky. Po náročném dni ho loď, na které byl, odvázejí nocí přes jezero.... Ježíš usíná. A do toho přijde bouřka.

Je ti jedno, že zahyneme?! Budí ho ustrašení učedníci.

Ježíše se podaří probudit.

A já věřím, že i naše strachy, úzkosti, modlitby ho nenechají spát.

Ježíš se probere, otočí se k vodě a okřikne moře: „drž hubu“.

Rozhostí se veliké ticho.

Do nastalého ticha zazní výčitka směrem k učedníkům: „Proč jste tak zbabělí? Kde je vaše víra?“ Ona ta noční plavba je něco jako test víry. Mistr, učitel Ježíš jim celý den něco říkal, učil, vysvětloval a teď se ukáže, k čemu jim to bylo. Je jejich víra nosná?

Náš dnešní příběh začal Ježíšovou výzvou k „plavbě na druhou stranu“. Někdy se používá slovní spojení „druhý břeh“, když mluvíme o smrti. Tato plavba učedníků s Ježíšem mohla být plavbou poslední. Poslední plavbou nakonec nebyla, ale stala se pro jejich víru zatěžkávací zkouškou: Je jejich víra / je moje víra i pro těžké chvíle? Ponese mne i cestou na druhý břeh?

Ježíšové výtce učedníkům rozumím tak, že je smutný, že jim ta víra v krizi moc nepomůže. Ještě se mají hodně co učit.

Bouřky nejsou od Pána Boha. Nemoci, postižení a války taky ne.

Ale Ježíš je v těch bouřkách s námi. Na stejné lodi. Tomu věřím, na to se učím spolehnout.

A pokud se nám zdá, že Ježíš v naší lodi spí, tak ho bez váhání bud' me, třeba i s výčitkou. „Je ti jedno, že zahyneme, Pane Bože? Bud' s námi, vlny jsou velké a naděje malá.“ Tak nějak zní modlitba v bouři.

### **3. Výčitky.**

(v našem dnešním příběhu jich je dost)

Žijeme spíš výčitkami, nebo vděčností?

V létě bylo zase moc horko a sucho. A ten déšť, který přišel potom, byl moc velký. Okurek se urodilo málo a ještě byly hořké. Ořechy skoro všechny zmrzly, salát sežrali slimáci, na brambory a rajčata přišla plíseň, jabloni hryzec sežral kořeny...

Sklenice může být poloprázdná nebo poloplná.

Skuhrání a frflání někdy zastíní to, co se podařilo, vyrostlo, uzrálo, uzdravilo... a my zapomeneme poděkovat.

I ti učedníci v noci na lodi na slovo „děkuji“ zapomněli.

### **Vyznání vin**

Pane Bože

když se rozhlédneme a ohlédneme, uvědomíme si, kolik se stalo dobrých věcí. Na některých jsme měli svůj podíl, mnohé ale jakoby spadlo z nebe. Krása, uzdravení, pokoj, zklidnění. Kytky, jablka, západ slunce.... Žasneme a děkujeme.

....

Myslíme také na to, co bolí, co je nám líto, co se nepovedlo. Někdy nás přemohlo spíš sobectví, nedůvěra, skepse. Ublížili jsme, zůstali dlužní... lidem, přírodě... V tichu na to myslíme... Prosíme, odpusť.

Věříme, že nás máš rád. Dej nám sílu napravit, co napravit můžeme.

Pomoz nám odpustit těm, kdo nám ublížili.

Společně voláme: Pane, smiluj se.

### **Slovo milosti**

Davidův. Dobrořeč, má duše, Hospodinu, celé nitro mé, jeho svatému jménu!

<sup>2</sup> Dobrořeč, má duše, Hospodinu, nezapomínej na žádné jeho dobrodiní!

<sup>3</sup> On ti odpouští všechny nepravosti, ze všech nemocí tě uzdravuje,

<sup>4</sup> vykupuje ze zkázy tvůj život, věncí tě svým milosrdenstvím a slitováním,

<sup>5</sup> po celý tvůj věk tě sytí dobrem, (Psa 103:1-5 CEP)

Píseň: 712 *V tvé síle, Pane Bože můj*

Večeře Páně

Píseň po VP: 128 *Oči všech se upírají*

Ohlášky

Přímluvná modlitba

Poslání: Kol 3,12-15

<sup>12</sup> Jako vyvolení Boží, svatí a milovaní, oblecte milosrdný soucit, dobrotu, skromnost, pokoru a trpělivost. <sup>13</sup> Snášejte se navzájem a odpouštějte si, má-li kdo něco proti druhému. Jako Pán odpustil vám, odpouštějte i vy. <sup>14</sup> Především však mějte lásku, která všechno spojuje k dokonalosti.

<sup>15</sup> A ve vašem srdci ať vládne mír Kristův, k němuž jste byli povoláni v jedno společné tělo. A buďte vděční.

Požehnání:

*Nyní toto praví Hospodin, tvůj stvořitel, Jákobe, tvůrce tvůj, Izraeli: „Neboj se, já jsem tě vykoupil, povolal jsem tě tvým jménem, jsi můj. Půjdeš-li přes vody, já budu s tebou, půjdeš-li přes řeky, nestrhne tě proud, půjdeš-li ohněm, nespálíš se, plamen tě nepopálí.“ (Izajáš 43,1-2)*

Píseň: 594 *Skloň se k nám svou milostí*